

tisk at søge ordnet gennem andre Organer end Naturfredningens.

Da Statsministeriet maatte finde det rigtigt, at disse Spørgsmaal underkastedes en Drøftelse mellem de Administrationer, der har særlige Interesser paa disse Omraader, og Personer, der staar midt i Arbejdet for at fremme Befolkningens Friluftsliv og for at sikre Vilkaarerne for dette, nedsatte Ministeriet i Januar 1942 et Udvalg, der skulde have til Opgave at overveje og stille Forslag om en Ordning paa disse Omraader.

I Udvalget er følgende Styrelser og Organisationer repræsenteret: Statsministeriet, Undervisningsministeriet, Arbejdsministeriet, Landbrugsministeriet, Indenrigsministeriet, Finansministeriet, Københavns Magistrat, Danmarks Lærerforening, Danmarks Naturfredningsforening, Sammes Lejrudvalg, Dansk Folkeferie, Turistforeningen for Danmark, Dansk Idræts-Forbund, Herbergs-Ringen, Dansk Vandrelaug, Dansk Cyklist Forbund, Dansk Ungdomssamvirke og Majoratsforeningen.

Dette Udvalg udarbejdede for Statsministeriet et Lovforslag med tilhørende Bemærkninger. Forslaget blev forelagt Justitsministeriet, Indenrigsministeriet, Ministeriet for offentlige Arbejder og Foreningen af Naturfredningsformænd, og derefter af det paagældende Udvalg under Friluftsudvalget paa visse Punkter omarbejdet som Følge af det af de nævnte Myndigheder fremførte.

I Udvalgets Lovforslag var der optaget en Bestemmelse om Erhvervelse af Areal til og om Anlæg af Udflygtsstier, men efter Forhandling med Ministeriet for offentlige Arbejder er de i denne Henseende fornødne Bestemmelser optaget for sig selv i §§ 12 og 13 med Affattelse, som bedre passer for dette særlige Forhold.

Udgangspunktet for Lovforslaget har været, at det har vist sig i visse Tilfælde at være nødvendigt, at det offentlige kan træde til og fremskaffe de for Friluftslivet nødvendige Arealer. Principielt er, som ovenfor berørt, Muligheden herfor allerede givet ved Loven om Naturfredning af 7. Maj 1937, der i §§ 1, 13 og 23 giver Regler om, at der kan aabnes Adgang til at færdes i Naturen paa Steder, hvor saadan Færdselsret af Hensyn til Befolkningens Friluftsliv er af væsentlig Betydning for Almenheden. Det fremgaar ogsaa klart nok af disse Bestemmelser, at der her ikke alene er Tale om en ren Passageret, men ogsaa om Adgang til at dvæle paa Stedet, Badning o. s. v. I givet Tilfælde vil saadan

Benyttelse antage Karakter af fuld Udnyttelse af Arealet, og i saa Fald er en servitutmæssig Ordning ikke fyldestgørende, men der foreligger da naturligt Grundlag for Erhvervelse af Arealet. Dette er ogsaa forudsat i § 13, der aabner Mulighed for, at saadan Erhvervelse kan foregaa ved, at Arealet afstaas til Staten eller en Kommune, og at Adgangen for alle og enhver kan gennemføres ved, at Arealet eksproprieres. Der savnes imidlertid som foran bemærket i Naturfredningsloven en Række Regler til nærmere Ordning af Forholdene i Forbindelse med saadanne Erhvervelser, og derfor frembyder Anvendelsen af Naturfredningsloven i disse Tilfælde visse Vanskeligheder.

I det store og hele tør det nu vel forudsættes at man som hidtil kan træffe de fornødne Ordninger, uden at Staten behøver at træde til og lade Erhvervelser foretage efter de i Lovforslaget optagne Regler. Men i givet Tilfælde kan det blive nødvendigt, at Staten yder sin Bistand, og for saadanne Tilfældes Skyld er det ønskeligt, at der foreligger nærmere udformede Regler, baade med Hensyn til de Forudsætninger, som maa kræves opfyldt, med Hensyn til Fremgangsmaaden og med Hensyn til den nærmere Ordning af de ved Erhvervelsen til det bestemte Formaal opstaaede Forhold. Hertil sigter Lovforslaget til hvis enkelte Paragraffer bemærkes følgende:

#### Til § 1.

I denne Paragraf foreslaas der givet Hjemmel for Ministeren til at lade foretage fornøden Erhvervelse af Arealer til Fremme af Befolkningens Friluftsliv, medens Forudsætningerne for Erhvervelsen og Fremgangsmaaden m. v. omhandles i efterfølgende Paragraffer.

#### Til § 2.

Forudsætningen for, at Ministeriet skal træde til, maa være, at der foreligger en Situation, der udkræver saadan Hjælp. Det maa kræves baade, at der foreligger Trang til det paagældende Areal, at dette er velegnet, at saadan Anvendelse er forsvarlig i Forhold til andre Interesser, og at Trangen til Areal ikke paa rimelig Maade kan tilfredsstilles ad anden Vej end gennem det paagældende Areals Erhvervelse i Henhold til Loven. Om disse Forudsætninger kan der bedst skønnes af stedlige Repræsentanter for de forskellige Interesser, og da der er nær Forbindelse mellem de her omhandlede Foranstaltninger og Naturfredningen, foreslaas der til Bedømmelse heraf